

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. Y. D.**, narozený dne X
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2025, č. j. CPR-12214-4/ČJ-2025-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2025, č. j. CPR-12214-4/ČJ-2025-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný nevyhověl jeho žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění na základě rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 8. 2024, č. j. KRPA 256692-16/ČJ-2024-000022-ZSV, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce na 30 dnů. Následně bylo opakovaně rozhodnuto o prodloužení zajištění, kdy bylo zajištění opakovaně prodlouženo nejprve o dalších 90 dnů, dalších 60 dnů. Naposledy bylo rozhodnuto o opakovaném prodloužení zajištění žalobce rozhodnutím ze dne 5. 2. 2025, č. j. KRPA 256692-48/ČJ-2024-000022-ZSV, o dalších 90 dnů. Dosud tedy bylo rozhodnuto o zajištění a prodloužení zajištění žalobce na 270 dní. Žádosti žalobce o propuštění ze zařízení žalovaný i přes délku dosavadního trvání zajištění napadeným rozhodnutím nevyhověl.
3. Zajištění v dosavadní celkové délce 270 dní je nepřiměřené, přitom opakované prodloužování zajištění v délce 90, 60 a 90 dní zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Žalobce má za celou dobu svého zajištění v délce přes 8 měsíců možnost iniciovat soudní přezkum svého zajištění pouze třikrát. Opakovaným prodloužením zajištění správní orgány překročily možnou dobu zajištění 180 dní. Žalobce odkázal na čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech a rozhodovací činnost Evropského soudu pro lidská práva, jakožto i tuzemských soudů (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 As 17/2012-36, ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014-28, rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1020/2015). Ačkoliv v době od vydání uvedených citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu došlo k právní úpravě, kdy byla do zákona o pobytu cizinců vložena možnost podat žádost o propuštění ze zařízení (§ 129a), problematika pravidelnosti přezkumu a tím i zamezení nepřiměřené délce zajištění nebyla dostatečným způsobem ošetřena. To dokazuje i případ žalobce, kdy celková doba zajištění činí prozatím 270 dní.
4. Zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým žalovaný zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. V tomto kontextu žalobce připomíná, že toto právo je obecně uznávané jako základní lidské právo a je chráněné jak Listinou základních práv, tak mnoha mezinárodními úmluvami, které jsou pro Českou republiku (dále jen „ČR“) závazné.
5. Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť v případě žalobce existovaly alternativy k zajištění, které bylo možné využít. Žalobce opakovaně předložil správnímu orgánu doklad o ubytování (potvrzení o ubytování ze dne 24. 8. 2024) prokazující, že bude žalobci na konkrétní adrese poskytnuto ubytování. Žalovaný tedy mohl žalobci uložit povinnost zdržovat se na uvedené adrese a osobně se hlásit policii. Správní orgán k využití těchto alternativ nepřistoupil vzhledem k tomu, že s ohledem na dosavadní jednání a chování nelze očekávat, že by žalobce v budoucnu se správními orgány spolupracoval a nevyhýbal se výkonu návratového rozhodnutí. Správní orgán přitom nijak nereflektoval, že žalobce se správními orgány spolupracuje, ani před nimi nijak nezatajil či nepozměnil svou totožnost. Žalobce spolupracuje i s úředními osobami, se kterými přichází do kontaktu v zřízení pro zajištění cizinců, nečiní při zajištění žádné potíže. V potvrzení o ubytování uvedl řádně adresu místa pobytu, na které se bude nadále zdržovat a kde bude k dispozici policii za účelem provedení pobytové kontroly, proto má za to, že v jeho případě odpadl důvod zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. odpadlo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalovaný uvádí, že dosavadní způsob života

žalobce v minulosti svědčí o neúctě k právním předpisům, je třeba dodat, že žalobce nepáchal žádnou trestnou činnost, žalobce zde pouze nelegálně pobýval a pracovat bez povolení. Avšak ani tyto prohršky, jejichž společenská nebezpečnost je nadto relativně nízká, neodůvodňují opakované prodlužování zajištění, aniž by bylo postavena najisto, zda a kdy zajištění skončí. Žalobce vnímá takové omezení osobní svobody jako nepřiměřené a má za to, že v jeho případě měly být využity alternativy k zajištění a jeho žádosti o propuštění ze zařízení mělo být vyhověno.

6. Žádosti žalobce o propuštění ze zařízení žalovaný nevyhověl s tím, že opakovaná rozhodnutí o prodloužení zajištění byla vydávána z důvodu, že se ve stanovené době nepodařilo realizovat správní vyhoštění žalobce, když celková doba zajištění nesmí překročit 365 dnů ve smyslu ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podmínky stanovené citovaným ustanovením pro prodloužení doby zajištění (tj. uskutečnitelnost vyhoštění v době trvání zajištění a zpoždění ze strany třetích zemí v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění i přes řádné úsilí policie) byly podle žalovaného naplněny.
7. Žalobce s touto argumentací nesouhlasil. Žalovaný nezohlednil, že žalobce se na nemožnosti realizovat ve stanovené době správní vyhoštění nijak nepodílel. Žalobci bylo opakovaně prodlužováno zajištění, aniž by bylo postaveno najisto, zda, resp. kdy takové zajištění skutečně skončí. Žalovaný konkrétně nerekapituloval dílčí kroky, které bylo či je třeba učinit během 270 dnů zajištění, a především nepopsal časovou náročnost jednotlivých kroků. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné.
8. Žalobce si je vědom skutečnosti, že citovaný rozsudek se týká rozhodnutí o zajištění, nedopadá tedy přímo na rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení (§ 129a). Žalobce je však toho názoru, že hodnotil-li žalovaný, zda je či není možno vyhovět žádosti žalobce o propuštění ze zařízení, měl tyto úvahy (tj. délku zajištění 270, dílčí kroky, které bylo a je třeba učinit, jakož i jejich časovou náročnost) zahrnout i do napadeného rozhodnutí, aby mohl řádně a přezkoumatelně dospět k závěru, zda je délka zajištění žalobce přiměřená a nebyla stanovena svévolně. Žalovaný však pouze shrnul, že nyní neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila realizaci vyhoštění, když náhradní cestovní doklad byl vietnamskou stranou vydán s platností do 28. 8. 2025 a správnímu orgánu doručen 15. 3. 2025; k provedení návratu žalobce se zajišťuje letenka a přepravní doklady a víza pro policejní eskortu, když realizace vyhoštění je předpokládána ke dni 25. 4. 2025. Ke dnešnímu dni (24. 4. 2025) však žalobci nejsou známy žádné konkrétní informace ohledně stavu realizace jeho vyhoštění. Žalobce je tedy ponechán ve stavu permanentní nejistoty ohledně délky svého zajištění. I s ohledem na dosavadní vývoj svého případu však má žalobce důvodné pochybnosti o tom, že správní vyhoštění bude realizováno 25. 4. 2025. Obává se, že jeho zajištění bude i nadále nekontrolované prodlužováno.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval, jaká rozhodnutí byla ve věci žalobce vydána, a s jakými výsledky posuzovaly případ žalobce správní soudy. Žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, pouze opakuje ty, se kterými se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci správního řízení a jednotlivé body byly již posouzeny správními soudy. Žalobce dne 25. 4. 2025 vycestoval do Vietnamu, přes ICP letiště Ruzyně.

IV. Obsah správního spisu

10. Dne 12. 8. 2024 byla hlídkou cizinecké policie provedena pobytová kontrola žalobce, který na výzvu předložil platný cestovní doklad Vietnamu, avšak oprávněním k pobytu na území ČR nedisponoval. Dále bylo lustrací zjištěno, že dne 2. 9. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž nebyl žalobci udělen pobyt v ČR, přičemž na základě těchto skutečností vzniklo podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně, proto byl zajištěn a bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.
11. Žalobce dne 12. 8. 2024 při výsledku sdělil, že je svobodný, bezdětný, zdravý. Na území ČR pobývá od roku 2001, pouze v roce 2018 byl navštívit rodinu ve Vietnamu. Přicestoval s platným cestovním dokladem za účelem podnikání. Bydlí v T., v rodinném domě, kde má pronajatý pokoj s dalšími Vietnamci, adresu nehlásil. Po seznámení se zvláštními opatřeními za účelem vycestování žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, má pouze peníze pro vlastní potřebu. Adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označený zvonek ani schránku. Sdělil, že by se mohl chodit hlásit na policii. Pracuje v restauraci jako pomocná síla, ve Vietnamu bydlel v domě rodičů, má peníze pro svou denní potřebu, avšak finančními prostředky na vycestování nedisponuje. Jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byly zamítnuty. V ČR nemá žádné rodinné vazby, není zde osoba, kterou by žalobce vyživoval nebo o ni pečoval. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ani žádné kulturní, sociální či společenské vazby. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Není mu známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat z ČR, je si vědom, že je zde neoprávněně. Ve Vietnamu žalobci nic nehrozí.
12. Součástí spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, ze dne 12. 8. 2024, podle kterého je vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky možné.
13. Dne 12. 8. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba zákazu vstupu na území EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena v délce 4 let. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání.
14. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2024, č. j. 2 A 38/2024-20, zamítnuta.
16. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2024 prodloužil zajištění žalobce o 90 dnů.

17. Dne 30. 9. 2024 byla žalovanému doručena žádost žalobce o propuštění ze zařízení, té však rozhodnutím ze dne 9. 10. 2024 nebylo vyhověno. Žalobu pak zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 4. 12. 2024, č. j. 19 A 30/2024-35.
18. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. CPR-45992-6/ČJ-2024-930310-V241, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo potvrzeno. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2025, č. j. 20 A 62/2024-29.
19. Dne 9. 12. 2024 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to o 60 dnů. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 1. 2025, č. j. 2 A 60/2024-33, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta.
20. Dne 5. 2. 2025 bylo zajištění žalobce prodlouženo o 90 dnů, žaloba byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 16 A 6/2025-39. Soud v tomto rozsudku uvedl, že u žalobce nebylo uložení zvláštních opatření představitelné. Žalobce v žalobě namítl, že z jeho pobytové historie je patrné, že je schopen plnit povinnost se zdržovat na požadovaném místě ve stanovené době, přiložil doklad o ubytování na adrese v K. K tomuto soud uvedl, že žalobce při výslechu dne 12. 8. 2024 mj. sdělil, že na území ČR pobýval v T., v rodinném domě, kde měl pronajatý pokoj s dalšími Vietnamci. Rozsudek dále uvádí, že žalobce v žalobě zmínil, že předložil doklad o zajištění ubytování na adrese v K., kde mu poskytuje ubytování jeho bratranec. Soud zdůraznil, že skutečnost, že cizinec uvede pobytovou adresu, bez dalšího neznámá, že bude možné mu uložit některé ze zvláštních opatření, neboť jejich užití předpokládá naplnění i dalších podmínek, kdy zejména musí jít o celkově důvěryhodnou osobu, u níž lze předpokládat plnění stanovených povinností. Obě žalobcem uváděné adresy pojednávají o místu pobytu, ke kterému jej nic zásadního neváže, neboť na jedné z adres měl pobývat s dalšími krajany, na druhé u svého bratrance. Žalobci by nic nebránilo v tom tyto adresy opustit a skrývat se před realizací rozhodnutí, což potvrzuje i fakt, že adresu žalobce již změnil. Ať byla pobytová adresa žalobce jakákoli, nebylo mu možné uložit žádné ze zvláštních opatření, a to ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi, které se berou rovněž v úvahu (zejména pobytová historie). Soud dodal, že žalobce neměl pobyt nikde hlášen a neměl označenou ani schránku ani zvonek. Ani fakt, že žalobce s policií spolupracoval, nemůže bez dalšího postačovat jako záruka jeho důvěryhodnosti pro uložení zvláštních opatření, kdy podstatná je především dosavadní pobytová historie, která v žádném případě nesvědčí o tom, že by bylo možné očekávat, že by žalobce dodržoval jakékoli uložené povinnosti. Žalobce zároveň sdělil, že nemá k dispozici finanční prostředky, tedy ani složení finanční záruky nebylo možné použít. Soud se plně ztotožnil s žalovaným v tom, že s ohledem na pobytovou historii žalobce nebylo možné v jeho případě uložit žádné ze zvláštních opatření. Žalobce pobýval na území neoprávněně od 2. 10. 2021 do 12. 8. 2024, tedy nijak krátkou dobu, přičemž neoprávněný pobyt byl zjištěn až pobytovou kontrolou, tedy přestože žalobce sice poté v rámci zajištění se správním orgánem spolupracoval, nečinil žádné kroky k legalizaci pobytu, naopak mu bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na 4 roky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jednání ve věci nebylo požadováno a soud neshledal, že by bylo nezbytné. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.*
23. Podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*
24. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
25. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, žalovaný správně vymezil právní rámec a hodnotil všechny relevantní skutečnosti. Je zcela zřejmé, na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům a z jakých důvodů žádost žalobce o propuštění ze zajištění zamítl.
26. Pokud žalobce požádal o propuštění ze zajištění, žalovaný měl v návaznosti na obsah žádosti zkoumat, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce měl povinnost ke svým tvrzením označit důkazy.
27. Žalovaný svým povinností plně dostál. Žalobce v žádosti o propuštění uvedl, že se správními orgány spolupracuje a že v zařízení pro zajištění cizinců nečiní žádné potíže, dožadoval se uložení alternativ k zajištění. Opět doložil doklad o ubytování v Praze K. ze dne 24. 8. 2024.
28. Pokud jde o požadavek žalobce na využití zvláštních opatření, tato představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se

státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „*v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)*.“ K tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

29. Alternativami se správní orgán primárně zabýval v rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, žalobce nedoložil ve své žádosti o propuštění žádnou relevantní změnu z hlediska možnosti užití alternativ, předložený doklad o ubytování byl již správním orgánem zohledněn při rozhodování o prodloužení doby zajištění ze dne 5. 2. 2025, č. j. KRPA-256692-48/ČJ-2024-000022-ZSV, závěry byly přezkoumány i zdejší soudem v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 16 A 6/2025-39. Vzhledem ke skutečnosti, že se na straně žalobce nic nezměnilo, soud na odůvodnění rozsudku č. j. 16 A 6/2025-39 odkazuje (viz shrnutí v bodě 21 tohoto rozsudku). Skutečnost, že se žalobce v zařízení pro zajištění cizinců nechoval problematicky, není skutečností, která by mohla v tomto případě převážit nad negativními poznatky o jeho pobytové historii.
30. Situace se tedy u žalobce oproti předchozím rozhodnutím o zajištění, resp. prodloužení zajištění či rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění, nijak nezměnila a důvody zajištění stále ke dni rozhodování žalovaného trvaly.

31. Co se týká žalobní námitky vztahující se k době prodloužení zajištění, soud uvádí, že otázky doby zajištění nemohou být v tomto řízení přezkoumávány, neboť ty byly řešeny jiným správním rozhodnutím a byly také již ve vztahu k tomuto rozhodnutí samostatně přezkoumány soudem. Pro úplnost lze dodat, že zdejší soud při přezkumu zajištění a prodloužení zajištění (sp. zn. 4 A 34/2024, sp. zn. 21 A 47/2024, sp. zn. 16 A 6/2025) shledal odůvodnění délky zajištění správními orgány jako dostatečné a správné. Soud nyní toliko dodává, že doba zajištění nedosahuje maximální doby zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců.
32. Důvodná není ani námitka ohledně nedostatečné periodicity soudního přezkumu, když argumentace žalobce již nereflexuje platnou právní úpravu. Ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců bylo změněno novelou č. 173/2023 Sb., s účinností od 1. 7. 2023. Podle důvodové zprávy jde oproti dosavadní úpravě o flexibilnější řešení, kdy bude cizinec oprávněn kdykoliv (tedy v souladu s požadavky mezinárodně právních závazků, kterými je ČR vázána) požádat o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Rovněž je reagováno na nález Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19, kde Ústavní soud reagoval na návrh na zrušení tohoto ustanovení. Ústavní soud sice neshledal důvody pro zrušení minulé části zákona o pobytu cizinců, nicméně nad rámec uvedl, že si dokáže představit v tomto ohledu právní úpravu vstřícnější. Nově tedy je možné podat žádost o propuštění ze zařízení vždy nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí správního orgánu nebo soudu, bude tak zajištěna potřebná periodicitu přezkumu rozhodnutí o zajištění.
33. Zajištění žalobce bylo již opakovaně prodlužováno z důvodu dlouhého trvání reakce třetího státu, nicméně zákon s takovou situací počítá právě v § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž dle soudu jiná možnost než prodlužovat zajištění cizince, u kterého jsou pro takový postup splněny všechny podmínky a žádné okolnosti se nezměnily, se ani nenabízí, kdy naopak zákon výslovně dané upravuje a umožňuje prodloužit zajištění až do 365 dnů, tj. nejen do 180 dnů. Není rozhodné, že žalobce se aktuálně na délce svého zajištění nijak negativně nepodílí. Žalobci nebylo bráněno podat žalobu ani žádost o propuštění, ostatně tyto možnosti opakovaně, avšak neúspěšně, využil.
34. K námitkám žalobce, kdy zdůrazňoval nepravděpodobnost svého vycestování plánovaného na den 25. 4. 2025 lze konstatovat, že podle informací žalovaného bylo tohoto dne skutečně vyhoštění realizováno.
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně